

Màrius Serra

Antídoto per a l'enveja

E

ls set pecats capitals són un catàleg inspirador. Set conductes penalitzades per la moral. Avui comença la temporada de representació dels *Pastorets* en molts teatres del país (al meu barri, en fan el Foment Hortenc, els Lluïsos o el Casal de Font d'en Fargues) i les set fúries de l'infern imaginades per Folch i Torres tornaran a desplegar el mostrari pecaminós. Són moltes les obres que han aprofundit en la taxonomia catòlica, des de la *Divina comèdia* al *Purgatori* de Quico Mira, traductor del Dant. També hi ha molts editors que hi han vist una possibilitat de col·lecció literària. L'any 2002 Columna va anunciar set novel·les d'encàrrec sobre els pecats capitals escrites per Pilar Rahola (luxúria), Maria Mercè Roca (enveja), Isabel Olesti (gola), Care Santos (ira), Anna Grau (supèrbia) i Olga Xirinacs (peresa). No em consta que es completés la col·lecció ni que ningú arribés a novel·lar l'avarícia, i em temo que els títols publicats formen part del cementiri de llibres oblidats. Columna va tornar a pecar amb la col·lecció *Pecats capitals de la història de Cata-*

lunya. L'historiador Antoni Dalmau es comprometia a documentar episodis de la història recent relacionats amb cada pecat. El 2015 van sortir els dos primers volums (i únics, per ara), corresponents a l'avarícia i la luxúria. A hores d'ara, potser els pecats de l'últim lustre s'acumulen a la taula de treball de l'autor.

Ara és el torn de Fragmenta, el segell d'Ignasi Moreta. L'editorial que millor edita as-

Si els set assaigs tenen la qualitat de 'L'enveja' de Marina Porrás valdrà la pena llegir-ne la col·lecció completa

saig filosòfic en català acaba de llançar una sèrie de monogràfics breus sobre els pecats capitals en català i en castellà. Els primers volums versen sobre la mandra (Oriol Quintana), l'enveja (Marina Porrás) i l'avarícia (Oriol Ponsatí-Murlà). Abans del febrer sortiran els corresponents a la gola (Adrià Pujol Cruells), la luxúria (Anna Punsoda), la supèr-

bia (Jordi Graupera) i la ira (Raül Garrigasait). Cada autor l'enfilàrà per allà on li sembli, però si tots tenen la qualitat de *L'enveja* de Marina Porrás valdrà la pena llegir-ne la col·lecció completa. Porrás és una bona lectora que sap descriure el que llegeix, i aquí aposta per retratar l'enveja amb trípod. Les tres potes del seu assaig són les lectures (fa venir ganes de rellegir *Mirall trencat* de Rodoreda), l'experiència personal (en les dosis justes) i la reflexió (destil·lada dels episodis llegits i viscuts). Llegint el seu assaig, breu i saborós com un didal de tequila, ens convencem que l'enveja és un pecat de sang freda que comença pels ulls (ve del mal mirar, *invidere*), necessita els altres per existir, apareix quan el poder es converteix en impotència i sempre acaba ferint-nos a nosaltres mateixos. Porrás afirma que "l'antídoto contra l'enveja és saber què vols i no tenir mandra de fer-ho". El seu envejable assaig n'és la prova. Sap que vol reivindicar la ficció i no li fa gens de mandra posar-s'hi. Llegir, imaginar, tal vegada escriure. Aquest és el programa per no tenir enveja, que pica i mareja.